

PIC-i történet

2012. május 30-a, szerda volt életem legszükségesebb napja: huszonnégy órán belül a legszörnyűbb és legcsodálatosabb dolgokat éltem át.

Tulajdonképpen az egész terhességem kettős volt – mindenféle értelemben.

Még Marci harmadik születésnapja után határoztuk el, hogy – most vagy soha – mégiscsak belevágunk, negyedszerre is. Hátha ezúttal, három kisfiú után egy kislánnyal ajándékoz meg bennünket a Jóisten.

Nyár végétől hatalmas lelkesedéssel és alapos tudományos felkészüléssel vetettük magunkat a „munkába”. Elhatároztuk, hogy nem bízunk semmit a véletlenre. Sajnos, a világhírű genetikus, Czeizel doktor pont nyári szabadságát töltötte, így jobb híján a ciklus.hu weboldal jó tanácsait követve álltunk neki a babaprojektnek. Időzítés, méricskélés, speciális „előtteközbenutána” technikák, lemondások és vállalások, testünk-lelkünk felkészítése a „lány” fogantatására. Még „fényképes vizet” is ittam – egy ismerősöm szerint a víz átveszi a pohár aljára helyezett kép (egy cuki kislány, például kiskori önmagam fotója) rezgéseit, ami így, a kellő időben elfogyasztva, garantált eredményt hoz.

Nos, nemhogy garantált, hanem semmilyen eredménnyel nem jártak a tuti módszerek. Három fiúnk megfogadásához elég volt egy-két önfeledt együttlét – most semmi eredmény. Pár hónapnyi kudarc után felhagytunk a kimerítő tudományos kísérletezéssel, és visszatértünk a bevált spontaneitáshoz. Nem is csodálkoztunk, amikor a legelső terhességi teszt pozitív lett. Boldog voltam, és kicsit megilletődött – négygyermekes anya leszek!

Az első sokk a legelső ultrahangon ért. A folyosón egy imént végzett, már szépen gömbölyödő pocakú kismama örvendezett a férjével, hogy de jó, hogy mindketten kislányok! Eljátszottam a valószínűtlen gondolattal, hogy mi lenne, ha Szabó doktor azt mondaná nekem, hogy van itt egy kis meglepetés! Ketten vannak...

De nem volt időm sokáig ábrándozni, mert máris én következtem. Bementem (mint rutinos kismamát, nem kísért el senki), felpattantam a vizsgálóasztalra, és derűsen vártam a diagnózist, hogy hányadik héten járunk. Szabó doktor krákolgott egyet, és megszólalt:

– Van itt egy kis meglepetés!

Kifutott a vér az arcomból. Mi van?! Ez komoly? Ugye nem...? Ez csak valami vicc... Vagy talán...? Remegő hangon kérdeztem rá a „másik” lehetőségre:

– Nincs már ott...?

– Dehogy nincs – mondta a doki, fent felejtve felhúzott szemöldökét – sőt! Ketten vannak! Gratulálok!

Azt hittem, menten leszédülök az ultrahangasztalról. Két gyerek?! Az én hasamban? Ilyen nincs! Hirtelen forogni kezdett a világ, összeszorult a gyomrom, nem kaptam levegőt. Alig tudtam kinyitni a szám, hogy feltegyem a reménytelen fuldokló költői kérdését:

– Biztos?

– Egészen biztos. Persze a tizenkettedik hétig még bármi megtörténhet! – mondta a doki, de a barbár vigaszt rögtön agyon is csapta a következő félmondatával.

– Bár nem valószínű...

Szédülten botorkáltam ki az alagsori helyiségből a friss levegőre. Az utcán rögtön telefont ragadtam, hívtam Norbit. Nem vette fel. Anyu foglalt. Emi húgom – na végre! Felvette, de ekkor már annyira remegtem, hogy a telefon a földre repült a kezemből.

– Halló, hallasz? – ordítottam a szétesett készülékbe. – Ikrek... – ejtettem le újra. A ki-mondott szótól végképp kétségbeestem. – Most mi lesz?!

A család felnőtt tagjai – férj, nagyszülők, hűg, öcs, sógorok és sógornők, egyformán reagáltak: Döbrent csend, majd zavart vihogás: „Marha jó vicc!” Majd döbrent csend, majd zavart vihogás: „ÚÚÚristen!”

A gyerekek viszont azonnal örömujjongásban törtek ki. Micsoda jó móka! Egyszerre két babánk is lesz! Újságolták is rögtön fűnek-fának, hogy mennyien leszünk nemsokára – azaz talán elég sokára ahhoz, hogy sikerüljön feldolgozni a tényt:

Öt gyerekem lesz!

A következő hetekben treníroztam magam. Ikres képeket nézegettem, ikrekről szóló cikkeket olvastam, elővettem *A két Lottit*. Egyre szívesebben láttam magamat lelki szememmel, két babával a karomon, és ábrándoztam, amint a kétcopfos, totyogós kislányokkal majd kertészkedünk, virágos kosárral a karunkon sétálgatunk a nyári réten, később a rózsaszínű szobában a régi szalvétagyűjteményemet rendezgetjük, és legjobb barátnőkként kuncogunk, mikor együtt olvasgatjuk a gyerekkori titkos naplóm, össze-összekacsintva azokon a dolgokon, amiket csak a lányok értenek. Merthogy lányok lesznek, az teljesen biztos. Júlia és Lenke. Julcsi és Lencsi, a két tündérke...

Szeretettel gondoltam rájuk. Rájuk, akik majd helyrebillentik a nemek arányát a családban. Akik új értelmet adnak majd az anyaságnak, akik felnőttkorukban is ragaszkodnak majd hozzám, akiknél majd nem csak a „másik” nagymama leszek.

Ábrándozás közben sokat simogattam megdöbbenő ütemben növekvő pocakomat. A tizenkét hetes ultrahangra Norbin kívül bevonult a fél família, anyukám, anyósom, húgom, sógornőm, és kéz a kézben, együtt szipogva olvadoztunk a csodán, ahogy a két kiscsaj lubickolt a magzatvízben.

A tizennyolcadik héten, amikor az ultrahang alapján biztosan megállapítható a babák neme, magabiztosan léptünk a vizsgálóba Norbival. A történelmi pillanatról ugyan senki nem akart lemaradni, mégsem engedtem be mást. Mert mi van, ha mégsem... Bár azt kizártnak tartottam. Biztosan tudtam, éreztem, hogy lányok. Az én lányaim! – szuggeráltam magam, de csak azért, hogy még élesebben hasítson agyamba az orvos hangja:

– Gratulálok! Mindkettő fiú!

Megdermedtem. Ujjaim úgy rándultak görcsbe Norbi alkarján, mint ahogy a vízbe zuhant ember ragadja meg a korhadt ágat a száguldó örvény felett. Hideg verejték kúszott rám, a fülem zúgni kezdett, a mellkasom összeszorult, próbáltam sírás nélkül lélegezni, de a torkom már kapart, és éreztem, ahogy folyik a könnyem, kétoldalt az arcomon, megállíthatatlanul, olyan mély fájdalommal, amit addig még sosem éreztem. Ez lehetetlen!

A lányaim! Nincsenek lányaim! Meghaltak... A lányaim, akik sosem voltak, és akik már sosem lesznek...

Meredten bámultam a monitoron a könnyárban is félreismerhetetlen testrészeket. Kezdett a kép és a világ elsötétedni, de Norbi büszke kurjantása magamhoz térített:

– Odanézz, ezeknek is mekkora fütykösük van!

– Lháhátom, lháhátom... – tört ki belőlem a hangos zokogás, a doki legnagyobb megörökönyödésére.

A folyosóról kíváncsian szánakozó tekintetek kíséretében távoztunk. El is szégyelltem magam egy pillanatra: Egészséges fiaim lesznek! Miért is sírok? Siratom a lányaimat, akik sosem voltak egyebek hosszú hetek óta dédelgetett, szép álomnál. Mégis fájt, rettenetesen. Fájt, hogy sosem lesz lányom. Mit ér egy anya élete, ha nincs lánya?

Norbi körbetelefonált minden tűkön ülő rokont, barátot és ismerőst. Sírt velem anyukám, húgom, anyósom, sógornőm, és a végig szurkoló óvó nénik (ők aztán igazán tudják, miért vágytam a három fiú után kislányra...)

Furcsa gyászom egész nap tartott. Szemem alját szétmarta a sós könny és vörösre horzsolta a papír zsebkendő. Mikor úgy éreztem, elsírtam az összes könnyem, és már kezdtem lelkifurdalást érezni két, semmiről sem tehető magzatom miatt, vettem egy mély levegőt, mint a primadonna a fordulópontot jelentő ária előtt, és azt mondtam magamnak:

– Eljött az ideje, hogy most már foglalkozzak a fiaimmal.

Először is nevet kell nekik találni! Becsukott szemmel próbáltam magam elé képzelni a legkisebb Patak fiúkat. És abban a pillanatban hirtelen ugyanúgy szerettem őket, mint a többi gyerekeket – ők azok, az én pici babáim, kicsi fiaim, édeseim, kedveseim: Andris és Gergő!

Délután már vidáman, bár nem csillogó, hanem égővörös szemmel mentünk a nagyokért. Ők is tűkön ültek. Napok óta ment a találgatás és a fogadások a lánypártiak és az ellentábor között. A játékban nem csak a család, de mondhatni az egész falu részt vett, sőt még a Facebook-on is érkeztek tippek, bátorítások, meg poénnak szánt élcelődések.

– Na? Na? – rohantak elénk a gyerekek. Intettem Norbinak, mondja ő.

– Fiúk!

Palkó felugrott a levegőbe, és két kézzel hadonászott.

– Igen! Ez az! Mi nyertünk! – és már rohant is a barátaihoz elújságotni a hírt.

Marci tudomásul vette:

– De jó! Akkoj legyen mind a kettő Jobi!

Misi átölelt:

– Anya, én lányokat szerettem volna...

Ettől megint kibuggyantak a könnyeim.

A várandósság a huszadik héttől valódi terhességgé vált. Semmi bajom nem volt, és mégis minden bajom volt. Szerencsére a hasamon kívül szinte nem híztam semmit, ami a megevett ételmennyiséget tekintve valóságos csoda. Mégis nehezen vettem a levegőt, a tőtérbe vezető lépcsőn félúton meg kellett állnom pihenni, mert majd' meghaltam, a keresztcsontomban pedig állandósult a hasogató fájdalom állva, ülve és fekvve egyaránt. Egyéb altáji problémáim is adódtak, de ezekről jobb nem is beszélni.

A családot többnyire a lakás közepéről, egy-egy karlegyintéssel dirigáltam, véletlenül sem lehajolva semmiért. A lavórt kivettem a teregetéshez, a lapátot odatartattam a partvishoz, az edényeket odahordattam a mosogatáshoz.

Egy szép, május végi napon, bár még két hónap visszavolt a kiírt időpontig, berendeztük a babaszobát.

Voltak korábban elképzeléseim, lélekemelő képeim az „ikerségről”, ahogy majd nézegetem a két babát, sétálgatunk, elém szaladnak... Éreztem őket külön-külön mozgolódnia hasamban – akkora voltam, mint egy ház –, mégis megfoghatatlannak, távolinak, hihetetlennek tűnt, hogy itt, a szobában, a családban, most valóban két baba lesz.

A kanapéra leülve, szemben a két kisággal hirtelen gombóc került a torkomba. Norbi mondta ki:

– Ez durva lesz!

Ültünk egymás mellett, fogtuk egymás kezét. Elkapott valami furcsa szorongás. Talán az eddig elnyomni próbált aggodalom, hogy hogyan fogjuk tudni ezt végigcsinálni? Egyáltalán rendben lesz-e minden? Képesek leszünk rá? Én képes leszek rá?

Aztán a rossz gondolatokat elhessegettem, illetve a három frissen fürdött nagyfiú lelkendezése szertefoszlatta. Energikusan – bár fújtatva és hordóhasammal komótosan hömbölgöve, a másnapi teendőket tervezgetve befejeztük a babaszobán az utolsó simításokat. Megágyaztam, odatettem egy-egy minirugdalózót, kismackót, és letakartam, ne porosodjon még hetekig...

Éjfélkor aztán hirtelen, mintegy hangtalan gongütésre, egyszer csak felébredtem, és felültem az ágyban. A következő pillanatban valami furcsát éreztem. Mintha a lábam között kibuggyant volna valami. Á, biztosan álmodtam. Megpróbáltam visszafeküdni, de a mozdulattól újabb, nagy adag meleg folyadék öntött el.

Megfordult velem a világ. A döbbenettől úgy éreztem, mintha egy homokzsákkal dobtak volna mellbe. Ez nem lehet. Ezt még nem szabad... Még túl picik! Nem akarom!

Iszonyú félelem tört rám. Egész testemben remegtem, a hasam kökemény lett.

„Folyik a magzatvíz! Folyik a magzatvíz!” – ordította egy hang a fejemben, egyre hangosabban. Ez már sok volt.

– Norbiii! – szakadt fel a kétségbeesett sikoltás a mellkasomból.

Norbi felpattant a babzsákfotelből, ahol elaludt a tévé előtt, és felszáguldott a lépcsőn.

– Folyik a magzatvíz! – jött ki a hang a torkomon. – Hívd a mentőket!

Norbi egy jó másodpercig üres tekintettel bámult, majd amint a standby üzemmódban pihenő agya feldolgozta a beérkezett üzenetet, az értelem szikrájának sikerült utat törnie magának. Lesápadt. Tárcsázott. A lábam alá párnát tett, és a szemembe nézett.

– Lélegezz mélyeket. Feküdj le. Nyugodj meg. Minden rendben lesz. Halló...

Kellett ez a vezetett minimeditáció, mert még csábított a kétségbeesés, mint per pillanat könnyebbnek tűnő út, vonzott a tiltakozás, hiába tudtam az eszemmel, hogy nincs rá sem idő, sem érv. Norbi határozott utasításaiba kapaszkodva sikerült nyugalmat erőltetni magamra, bár továbbra sem akartam elhinni, hogy ez történik. Most. Velem.

– Figyelj, ezt most végig kell csinálni. Bármi lesz is. Ügyesen, ahogy szoktad.

„Felelősen, a gyerekeim életéért felelős felnőtt emberként” – tettem hozzá gondolatban. A bajban megtalálják a nagy szavak az embert. Csak ezt éljük túl! – próbáltam kizárni a folyton befurakodni próbáló kérdést: Mi lesz, ha...?

Próbáltam nyugodtan lélegezni, miközben Norbi Emi hűgomat is áthívta a szomszédból – áldom az eget, hogy itt laknak, különben kit ugrasztanánk az éjszaka közepén?

Testvérem két perc múlva rutinosan dobálta egy táskába a legszükségesebb holmikat. Inni adott. Nyugtatott. Norbi kiállt a garázból, felhívta a szülésznőt, öltözködött. Én meg szófogadóan feküdtem, és mélyeket lélegeztem. Olyanok voltunk, mint táborozó kisgyerekek első éjjel a szabad ég alatt – határozott mozdulatokkal tesznek-vesznek a tűz körül, hogy ne látsszon, mennyire félnek.

A mentő hamar megérkezett. Norbi kocsival jöhetett csak utánunk. Emi ott maradt a gyerekekkel. A kaposszerdahelyi kacskaringókat most kétszer olyan kátyúsnak éreztem, hatalmasakat zökkenem a mentő kőkemény priccsén. Csak kapaszkodtam, és imádkoztam, hogy bírjuk ki a kórházig.

A kórházban azonnal „tüdőérlelő” injekciót kaptam a combomba, és „visszatartó” infúziót a karomba.

Na, persze, a fájások csak nem múltak. Sőt! Ha egyik oldalra feküdtem, kinyomtam a magzatvizet. Ha a másikra, beindultak a fájások. Ha a hátamra, akkor a derekam és a keresztcsontom annyira fájt, hogy ordítani tudtam volna.

Én jól tűröm a fájdalmat – a szülést legalábbis. Hajlamos vagyok azt gondolni, hogy ez biztos nem számít erősnek, biztos csak én nem bírom... és ezért tűröm. De azért egy idő után, az egybefolyó fájások néhány másodperces szüneteiben, kezdett gyanússá válni, hogy ez talán már nem természetes, és hogy így nemhogy három napig, ahogy az orvosom ígérte, de két óráig sem húzom. Mert vagy megszüülök, vagy meghalok.

Fél óra sem telt bele, elkezdett kegyetlenül fájni a fejem. Migrénesen, egyre erősebben. Csillagokat láttam. Ha megmozdultam, lüktetett az agyam, égett a szemem, hányingerem volt. Egyik pillanatban vert a víz, a másikban reszkettem a hidegtől. A fájások mindeközben nem szüntek, sőt, egymást érték.

Nemigen nézett felém senki. Én meg csak türtem. Azt hittem, ez az állapot ilyenkor normális.

A könnyem is csak akkor kezdett folyni, amikor felismertem a félfal túloldalán már egy ideje vajjódó kismama hangját – hiszen ő Juci, a gyerekkori csapatból! Még sosem vettem részt más szülésén. Elszoruló torokkal szurkoltam nekik. Kimondhatatlanul felemelő érzés volt hallani a végső szakasz erőfeszítéseinek nyögéseit, sóhajait, és nemsokára azt a semmihez nem hasonlítható első sírást, amit most a kicsi Flóra teljes tüdőből produkált.

Feltört bennem is a sírás. Eszembe jutott az én három előző szülésem, a három csoda, boldogság – és ez a mostani nyomorult helyzet. Elszakadtak a gátak, megállíthatatlanul bőgtem, kiadva az elmúlt órák minden feszültségét.

A lelkem kicsit fellélegzett, de a borzalmas rosszullét nem múlt el. Estefelé, cirka húsz óra kórházi lét elteltével, már felmerült bennem: lehet, hogy én itt most tényleg meg fogok halni. Ez az érzés egyre inkább hatalmába kerített. Egyedül voltam, féltem, és nem jött segítség.

És akkor – a Gondviselés – épp megérkezett a műszakváltás. Én alétan feküdtem, próbáltam csak befelé koncentrálni. Túlélni. A frissen beöltözött nővérke odalépett az ágyamhoz, megnézte a papírom, kedvesen megkérdezte, hogy vagyok, majd a következő pillanatban rémülten megkérdezte:

– Mióta van maga ezen a cseppszámon?

– Reggel óta – suttogtam. Elkerekedett a szeme.

– Azonnal hívjanak orvost! – Kapkodva leszedte rólam az infúziót. Villámsebességgel rám tette a vérnyomásmérőt, és elfehéredő arccal nézte az eredményt. Kiderült, hogy tényleg majdnem meghaltam. Nem sokon múlt, hogy nem kaptam agyvérzést, annyira felment a vérnyomásom az „enyhén” túladagolt és úgy felejtett visszatartó infúzió miatt.

Mínta egy nehéz ólomköpenyt húznának le rólam, úgy enyhült percről percre a fejfájás, és múltak el a hőhullámok. Újra kaptam levegőt. A jókedvem és az optimizmusom is visszatért – úgy látszik, életben maradok!

– Fel tud ülni? – kérdezte kedvesen a kedves nővér. – Igyon egy korty vizet.

– Fel tudok, de akkor nekem tolófájásom lesz – mosolyogtam vissza. Az egybefolyó szülőfájások, így önmagukban, igazán kellemes közérzetet biztosítottak.

– Azt azért nem hiszem – válaszolt nevetve – ennyi visszatartó után...

– Hát jó – ültem fel vidáman, és ittam egy korty vizet. – Na, akkor most tolnom kell.

Ekkor lépett be a szülésznőm.

– Higgy neki! Ha azt mondja, jön, akkor jön! Tudja mit beszél!

Felpörögtek az események. Mennyei megkönnyebbülés volt látni, ahogy beesik Norbi (végre beengedték), a saját dokim (hazaért a vidéki konferenciájáról), sőt három-négy gyakornok is, bizonyára a ritkaságszámba menő hüvelyi úti ikres szülés tiszteletére.

Átemeltek a szülőszékre. Végre szülhettem. Mindjárt véget ér a szenvedésünk, az enyém is, a piciké is. Alig vártam, hogy együtt legyünk – itt kint, összebújva, biztonságban.

Közel húsz órás szenvedés, kétség és félelem után, könnyedén, szinte fájdalommentesen, pár perces eltéréssel, mint két pici halacska, sitty-sutty kicsusszantak az ikrek.

Először Andris. Formás, dundi törpike, kedvesen nyekegett, nem is sírt. Gyors vizsgálat után rögtön a kezembe adták. Milyen pici, de milyen kis húsos! A vastag magzatmázon át is látszik, milyen lila a bőre. Szemhéja duzzadt az erőlködéstől, az elmúlt órák megpróbáltatásaitól. Milyen megható, ahogy a mellemen fekszik, csöppnyi szája, mint egy pici cseresznye, sértődötten összezárva. Apró kobakja elfér a tenyeremben.

– Vedd át! – mondtam Norbinak – Jön Gergő!

Norbi meghatódva fogta kézbe Andrist. Gergő szintén könnyen csusszant. Leírhatatlan érzés, ahogy az egész test belülről hullámoz, és kiengedi magából az addig ott fejlődő, új életet. Mindannyiszor, mind az öt szüléskor, ez az élmény maradt meg bennem a legerőteljesebben. Norbi visszaadta Andrist, és már vitte is Gergőt, a még dundibb, még lilább kis csomagot a fürdetőbe.

Egy perccel később holtápadtan lépett vissza hozzám. A következő pillanatban ijedten láttam, hogy az idős neonatológus doktornő, kezében egy babával – Gergő! – szélesebben rohan ki a folyosóra, nyomában az egész kórházi brigád.

– Mi történt? Valaki mondja meg, mi történt! – Csak kapkodtam a fejem, és jeges félelem kúszott a testembe.

Andris sem volt már nálam – ő hol van?

– Mi ez, Norbi? Hova rohannak vele? – ráncigáltam meg Norbi karját, akivel döbbenet láttuk, hogy egy nővér még egy takarócsomaggal – Andris! – száguld a folyosón ugyanabba az irányba.

– Nyugodjatok meg, nem lesz semmi baj – lépett oda hozzánk a szülésznő, de látszott az arcán, hogy egészen mást gondol – az a helyzet, hogy Gergely egyáltalán nem akar lélegezni. És... – sóhajtott egy hatalmasat – és András légzése is akadozni kezdett, aztán megszűnt. Nem tudjuk, mi történhetett – tette hozzá nem épp megnyugtatóan – pedig majdnem kétkilósak. Ekkora súlyú babáknál nem szokott ilyesmi előfordulni...

Megfordult velem a világ, tompa aggyal hallgattam tovább:

– Most villámgyorsan lélegeztetőgépre tették őket, nehogy oxigénhiány lépjen fel. Már úton van értük a koraszülött mentő, viszi őket Pécsre, a PIC-re.

– Hová...? – kérdezte Norbi, akinek még alkalmas volt az agya információ befogadására.

– A PIC-re. Perinatális Intenzív Centrum, magyarul koraszülött intenzív. Ott jó kezekben lesznek. A legjobb kezekben. Most gyorsan ellátlak, hogy fel tudj kelni hozzájuk, és el tudj búcsúzni.

Búcsúzni? Hisz most születtek... Hogy történhet ez velem? Hogy történhet ez velük?! Mozdulatlanul túrtam, ahogy tetek-vettek rajtam. Becsuktam a szemem, bezártam a fülem, az agyam. Nem akarok tudni semmit, amíg itt fekszem. A babákat akarom! Halálosan fáradtnak éreztem magam. Nem tudtam figyelni a méhlepényre sem, pedig úgy terveztem, végre egyszer alaposan megnézem. Hallottam – mintha falon keresztül jönne a hang – ahogy a doktornő, aki közben visszajött, mondja a menetrendet, hova kerülnek, mi történik ott velük, hol lehet majd érdeklődni, satöbbi. Norbi jegyzetelt, én próbáltam nem gondolni semmire. Legkevésbé arra, mi vár ránk.

Aztán kettesben maradtunk. Én hanyatt a szülőágyon, Norbi a tenyerébe dőlve, szótlánul. Most nem küldtünk sms-eket, nem volt mit hírül adni, nem volt kit csodálni, nem volt minek örülni.

Fél óra múlva felkelhettem. A szívem nagyot dobbant: hozzák a kerekas inkubátort; egy pillanatra csak, mielőtt kiviszik a mentőbe. Odaléptem, és csak néztem, néztem két kis csöppségemet, akiknek ki tudja miért kellett kibújni idő előtt a biztonságos anyaméhből, s kik most mozdulatlanul, kezüket egymáshoz érintve fekszenek a csövekkel, vezetékekkel teli üvegdobozban. Nem tudtam elhinni, hogy ennyi jut nekem belőlük – és nekik belőlem.

A mentősök egy gyors fotó erejéig álltak csak meg, aztán sietve tolták őket tovább. A folyosó végéig kísértem őket, az egyre homályosodó plexit simogatva, és néztem, ahogy a liftajtó bezárul mögöttük.

Elmentek. Az én babáim..., nélkülem, árván. Ott maradtam. Kiürült méhvel, üres kézzel, üres szívvel.

Aztán kaptam enni, elküldtek pisilni, fürdeni. A zuhany alatt kezdtem magamhoz térni. Az erős, meleg víz sugár megindította a könnyeimet is. Hangosan bömböltem, mint egy kisgyerek, és ez most jólesett. Megkönnyebbültem. A fájdalom visszahúzódott a szívem közepébe, kitisztaltak a gondolataim, visszatért az erőm.

Átcihelődtünk az egyszemélyes kórházi „luxuslakosztályomba” – persze nem egy baba-mama szobába, hanem a terhespatológiára... Norbi ott maradhatott, segített berendezkedni. Megágyaztunk, kipakoltam a ruháimat, fogat mostam. Ezek a rutincelekvések jótékonyan hatottak. Tenni akartam valamit. Valamit, ami előre visz, ami kimozdít, ami talpra állít. Összeírtuk, mit kell behozni, mit kell intézni, mi legyen másnap a nagyokkal, akikre most Emi vigyáz.

– Nem akarod felhívni őket? – kérdezte Norbi.

– Nem, azt hiszem, képtelen lennék beszélni velük. Újra csak bőgnék. Lehet, hogy abba se tudnám hagyni. Inkább menj haza hozzájuk, jó? Én meg hamar lefekszem. Teljesen ki vagyok merülve.

– Oké – simogatott meg Norbi, mint egy kislányt. – Holnap reggel jövök. Jó éjt, kicsim! Aludj jól!

Fura módon kifejezetten jól aludtam – talán mert visszaalakultam zsírfókából ágyban fekvésre alkalmas emberi lényé.

Másnap reggel kipihenten újraterveztem a gyermek- illetve „gyermektelenágyas” napjaimat. Kőkeményen elhatároztam, hogy nem fogom elhagyni magam, nem fogok kétségbeesni, és nem fogok aggódni! Minden energiámat a tejtermelésre összpontosítom, és arra, hogy minél hamarabb csúcsformába kerüljek.

Fő a pozitív gondolkodás! A babák élnek, és a legjobb kezekben vannak. Én is jól vagyok, és nincs más dolgom, mint erőre kapni, és hamar felépülni, hogy mehessek utánuk. Most legalább tudok pihenni! Minden rosszban van valami jó – még a nagyon rosszban is. Ebbe kapaszkodtam, mert hinni, és bízni akartam.

Norbi hamar megérkezett, kincseket hozott. Finom reggelit, egy új regényt, DVD-ket, a laptopomat, és ami a legfőbb, a kézi fejőkészülékemet.

Amint lehetett, telefonon érdeklődtünk, hogy vannak a picik. Jó hírt kaptunk: Andris légzése beindult, bár rásegítésre szorul. Gergő állapota sajnos (vagy szerencsére...) változatlan. A légzési problémától eltekintve úgy tűnik, egészségesek. A PIC nővérei és orvosai még így telefonon is meglepően kedvesek, készségesek voltak, részletesen beszámoltak mindenről, és őszintén bátorítottak, hogy telefonáljunk, ahányszor csak úgy érezzük. Ez nagyon megnyugtató volt.

Ráadásul, ha velem minden rendben, harmadik nap már haza is mehetek! Azaz: mehetek a babákhoz is, Pécsre!

A babákhoz... Borzasztóan furcsa volt, hogy nem ismerem őket. Néztam a telefonomban az inkubátoros fotót. Olyan távoliak... Mintha meg sem történt volna az egész terhesség, a pánik, a szülés. Mintha nem is az enyéme lennének. Hétágra süt a nap, én hátfájás nélkül, hetek óta végre egy igazán jóízűt aludtam. Könnyed vagyok, és derűs.

Milyen anya vagyok...? Egy éjszaka alatt így eltávolodhatok tőlük? Tudom, hogy az én gyerekeim, csak nem érzem. A hasam laza vízágy, lebeg, ha ráteszem a kezem.

Miért nem aggódom halálra magam? És – ami még furcsább – most miért nem hiányoznak annyira, hogy megszakadjon a szívem? Nemcsak ők, a nagyok sem... Az igazság az – tudatosult bennem hirtelen –, hogy jólesik a nyugalom, a pihenés. Hogy senki sem zavar fejés vagy evés közben. Hogy aludhatok, ha elálmosodom. Olvasok, filmet nézek napközben. Hány éve nem volt részem ilyen luxusban?

Nem engedtem beférkőzni a lelkiismeret-furdalást. Elhelyezkedtem az ágyamban, kezembe vettem a kézi fejőkészülékem. Nem volt kérdés, hogy az ikrek is anyatejet fognak kapni. Ebből nem engedek!

Eszembe jutott, ahogy annak idején szoptattam a többieket: A szerencsétlenkedésem Palkóval, az elsőszülöttel, Misi, aki csak öt-tíz percekét szopott, de legalább félóránként, és Marci, aki rám csatlakozott, és az első napokban le sem szállt rólam.

Hirtelen nagyon-nagyon hiányozni kezdtek a babák, és Palkó, és Misi, és Marci. Nagyot sóhajtottam, hogy ne bőgjem el magam újra, és elkezdtem pumpálni a fejőt. De amint a tej surrogva spriccelni kezdett a tartályba, a szemem is ontani kezdte a könnyeket.

Talán a felszabaduló hormonok tették, talán más, a szívem végre – a szülés óta először – újra megtelt azzal a fajta határtalan szeretettel, amit csak a gyerekei iránt érez az ember.

Szombaton teljes eksztázisba kerültem. Hazamehetek! Délre ígérték a papírokat, ebédre otthon lehetünk.

Izgatottan és jókedvűen szálltunk be az autóba fél háromkor, mert persze a papírok nem készültek el időben, de legalább Norbi tudott fordulni egyet, ugyanis a nagy igyekezetben otthon hagyta a nadrágomat (és ugye pizsamában érkeztem).

A ház elé kanyarodva kapott el először a szorító érzés. Vakító napsütés, valószínűtlenül kék ég, hófehér báránnyfelhők, isteni akác- és rózsairat, madárcsicsergés – mégis úgy érztem magam, mint magányos westernhős balhé előtt a porfelhős puszta közepén. Batyummal a kezemben elindultam a lengőajtó, akarom mondani a kis kapu felé. Vészjósló csend. Gyanús nyugalom. A szívem kalapál – nem is értem... Mitől félek? Norbi előrement, kinyitotta az ajtót. Beléptünk.

Ott állt a család. A kitakarított, hűvös nappali közepén díszsorfalat alkotva egyik oldalon a felnőttek, Apu, Anyu, Márti mami, Emi és Laci, Öcsi és a felesége, Petra, Betti és Tomi, a másik oldalon a gyerekek, Palkó, Misi, Marci, meg Olivér, és Anna, Zente, Ilona. Nem ugrottak a nyakamba, nem volt „hurránya” vagy „puszihégyek”. Csak álltak, zavartan, és láttam, ahogy minden nőnemű családtagnak lassan gyűlik szemébe a könny. Az én torkom is kaparni kezdett, nem mertem megszólalni.

Apu lépett először a tettek mezejére. Átölelt.

– Gyere kicsim, már nagyon vártunk!

Na, ennyi elég is volt. Kirobbant belőlünk a sírás. Úgy bőgtünk, mint a nagy családok az olasz filmekben. A gyerekek megrohmozta, minden oldalról rám csimpaszkodtak. Misi befúrta magát középre, és egész testével hozzám bújt. Palkó nem szereti felvállalni a mély érzelmeket mások előtt, így elterelő hadműveletként rögtön törzsi örömtáncba kezdett:

– Itt-hon-van-a-nya! Itt-hon-van-a-nya! Végre-végre, végre-végre, itt-hon-van-a-nya! – kezdte kántálni az „Egy tál dödölle” dallamára, amihez lelkesen csatlakoztak a többiek is.

– Csapat állj! Eeegy-kető!

Palkó elégedetten summázta, hogy a műsor elérte a kívánt hatást. Én elnevettem magam, Anyukám kimenekült a konyhába, mielőtt az idegei felmondanák a szolgálatot. A férfiak kivonultak a teraszra, a nők körém gyűltek, én pedig leültem fejni, ami három percig nagyon érdekelte a gyerekeket – Megkóstolhatom majd? Hány lyuk van a ciciden?! Nézzétek, hogy spriccel! – de aztán szépen elszivárogtak játszani. Marci még kedvesen megjegyezte:

– Jól tetted, hogy megtartottad a hasadat. Belerakhatod majd, amelyik baba kicsit vissza akar menni. Én is mindig vissza akartam, emlékszel?

Persze, hogy emlékeztem. Marci nem csak a hasamba akart folyton visszabújni, hanem a blúzom alá is. Nemegyszer hozott zavarba társaságban, hogy ő most cicizni akar, kíváncsi, hogy nem felejtette-e még el, hogyan kell.

Kezébe nyomtam most egy jó deci frissen fejt tejet.

– Megkóstolod?

– Ühüm – terült el a vigyor az arcán, és egy húzóra felhajtotta a pohárkát. – Ez jó volt! Kapok még?

Kitört a nevetés.

– Azt hiszem, hamar vissza fogok rázódni.

Vasárnap korán reggel autóba pattantunk. Pécsre érve először regisztráltunk a város túl végén levő anyatejgyűjtő központban, és leadtuk az előző nap lefejt tejet. Kilenc körül ott voltunk a PIC-en. Szívdobogva kopogtattunk az üveges folyosó ajtaján. Végtelennek tűnő, valójában negyedórás várakozás után – pont nagyviziteltek – bemehettünk. Kaptunk egy-egy pár zacskópapucsot, és helyes fehér köpenyt, rajta a nevünkkel, hosszú távú használatra. Kéz- és karfertőtlenítés, maszk, mehetünk. A szívem a torkomban dübörgött, ahogy a nővér vezetett a kórterem felé. Minden szobában, fehér rácsos ágyacskákban és kis inkubátorokban icipici babácskák feküdtek.

– Itt vannak – mutatott a nővérke mosolyogva két inkubátorra egy négyinkubátoros, napsütéses szobában. – Jól aludtak, szépen esznek. Jól reagálnak a gyógyszerekre. Volt sok pisi, most kaptak nemrég tiszta pelust. Na, beszéljessenek velük nyugodtan, amíg hívom a doktor urat. Benyúlni most nem szabad, majd ha visszajövök, megmutatok mindent.

Bámultunk bele az üvegdobozokba. Tényleg ők azok? A nővérke úgy beszélt róluk, mintha életrevaló csecsemők volnának, és nem ez a két csont és bőr kisbéka, akit látunk. Mi lett a mi kis dundi babáinkkal?

És ez a rengeteg cső... Az egyik baba mocorog! De mi villog?

– Ej, te! Hát nem szabad lerúgni... – lépett oda azonnal egy másik nővér. – Látják, ők se szeretik ezt a sok zsinórt. Azért a fejük tetején van a kanül, mert onnan talán nem tudják kiszedni. Az infúzió a karjukban van, azon kapják a gyógyszereket. Antibiotikumot minden koraszülött automatikusan kap. Ez itt a lélegeztető tubus a légcsövükben, ez a gyomorszonda, az orrukon át van bevezetve. Az egyik lábukon van a vérnyomásmérő, a másikon a légzésfigyelő szenzor... Ne aggódjanak, nemsokára már nem lesz ennyi csövük.

Közelebb léptem. Kaparta a torkom a sírás. Össze kell szednem magam, nehogy ne tudjak szólani a saját gyerekeimhez! A lázlapról leolvastam a baloldali baba nevét.

– Andris – kocogtattam meg finoman az üveget, és közelebb hajoltam a gumival borított, kerek nyíláshoz. – Hallasz engem? – Ó, istenem, de fura így. – Megismered a hangom? Anya vagyok... – leheltem elfúlva, és hüppögő sírásban törtem ki.

Hogy kell egy dobozban levő, csukott szemű, miniatűr, éhező afrikai kismajomhoz hasonlító emberkezdeményhez beszélni? Mit mondjak neki? Norbi Gergőnek suttogott valamit, párásodó tekintettel.

Mi lesz így velünk?

– Mi ez a sírás-rívás, kérem szépen? – lépett be nagy lendülettel a terembe a doktor úr. Csillogó szemüvegű, fehér hajú, bajszos nagypapa, széles mosollyal, és már nyújtotta is a zsebkendőt. – Az első lecke: Ne sírjon, ha nincs tragédia! És most – megfogta a vállam, és mélyen a szemembe nézett – nincs tragédia! Házi feladat: Napi egy papír zsebkendőnél többet nem szabad telefűjni.

– Na, látja. A nevetés fél egészség. Akkor mondom a diagnózist. Nem szépítek, nem biztatok, mert nem az a dolgom. Az a nővéreké dolga. A helyzet az, hogy nem tudjuk, mitől, de ez a két gyerek tiszta ödéma volt. Kaptak vízhajtót, így a nagyja már lement, de jó lenne, ha még menne le.

– Még? Így is olyan soványak már! Olyan szép formásak voltak...

– Csak azért, mert fel voltak telve vízzel. Ők koraszülöttek! Mit szeretne? Babaháját? Majd ráér felhizlalni őket, ha túljutnak a krízisen. Valószínűleg az ödéma miatt állt le a légzésük, illetve amiatt nem akar még mindig elindulni. Persze ez csak feltételezés, de más okot nem látunk, mert egyébként egészségesek. Az emésztésük rendben, most már a vérnyomásuk is. Jó lenne tudni, mitől lett az ödéma.

– Nem lehet – szólt közbe Norbi –, hogy köze van ahhoz, hogy majdnem agyvérzést kaptál?

Felvázolta a doktor úrnak pár mondatban a szülés körülményeit. Az láthatóan feldühödött.

– Hogy az a... Hát ez nem jó hír. Akkor ez viselte meg ennyire a szervezetüket. Az a helyzet, elmondom, mert jobb, ha maguk is tudják, hogy nem tudjuk megmondani, mikor fog Gergely lélegezni. Vagy fog-e egyáltalán. Ezzel is számolni kell. – Megkapaszkodtam Norbiban, ránéztem, de neki is könnyek gyűltek a szemébe.

– András már küzd, próbálkozik – folytatta a doktor úr –, de a Gergely nem nagyon akar igyekezni. Négy napja született, és semmi. Ilyen nem nagyon szokott előfordulni. Mi tartjuk, amíg lehet, de nem mi döntünk. Ő dönt. Beszéljessen el vele! – lapogatta meg a vállam, és adott még egy zsebkendőt. – És tartsa be a házi feladatot!

Norbit kihívta aláírni valami papírokat, saját felelősségről, gyógyszerek engedélyezéséről, diagnózis tudomásul vételéről.

Én ott maradtam egyedül a picikkel.

Nincs tragédia! – kapaszkodtam bele a gondolatba, és beálltam a két inkubátor közé. Andristól elnézést kértem, Gergőnek most nagyobb szüksége van rám. Odahajoltam a nyíláshoz, és elkezdtem szép halkán belebeszélni. Hogy itt vagyok, és hogy most már minden nap itt leszek, és hogy lélegezni kell, mert szeretem, szeretjük mindannyian, és szeretném ölbe venni, ringatni, szeretgetni. Haza szeretném vinni Apához, Palkóhoz, Misihez, Marcihoz. Andrissal együtt. Mit is szoktunk énekelni mostanában? Körbenéztem – senki nem hall – és halkán dúdolni kezdtem a nagyok kedvencét, Gryllus Vilmóstól a „Rút banya vagyok, orrom csupa vas”-t.

– Gondolod, hogy ez tetszik neki? – fogott meg Norbi hátulról, rám hozva a frászt, és hangosan röhögni kezdett.

– Igen! – mondtam, és meg is sértődtem volna, ha alkalmas lett volna rá a hely és a helyzet.

– Nem az a lényeg, hogy miről szól, hanem hogy ismerje. Ez ment otthon egész télen.

– Az éneklés mindenképp jó! Figyelnek ám, érzik, ha hozzájuk beszél az ember – lépett oda hozzánk az első nővér. – Sajnos lejárt az idő, de – nézett körbe – most úgyis mindenki elment, itt maradhatnak az etetésen.

Hozott egy kis tálcát, rajta néhány üvegecske, benne sárgásfehér folyadék.

– Ez már a maga teje ám! Elhozták a lányok reggel. Ha fél kilencig leadja, akkor a frisset tudjuk adni. Ugye nem bánja, ha a többiek is ezt kapják? Más most nem ad le tejet.

– Nem? De hát hány baba van itt?

– Sok. A tápszer meg drága. Meg mennyivel jobb az anyatej! De hát ez van. Majd meglátja...

Nem kérdeztem, mit látok meg *majd*, mert teljesen elborzasztott, amit láttam *most*.

A nővérke egy műanyag fecskendőt teleszívott tejjel, lepattintotta a gyomorszonda végéről a kis kupakot, és szép, egyenletes tempóban belenyomta a csőbe az egész adagot. Gergő rezzenéstelen arccal fogadta a tízórait.

– Egy evéskor öt millit kapnak, kétóránként. Ha bennük marad, apránként emeljük az adagot, amíg el nem érjük a harminc, aztán az ötven millit – magyarázta a nővér, meg se látva elhülő tekintetünket.

– Finom volt? Na, most jön a tesó.

Tesó is megkapta ugyanezt. Fura volt látni, ahogy evés közben ásít.

– Mielőtt elmennek, még gyorsan tisztába rakom őket, meg áthúzom a lepedőjüket, és akkor kicsit kézbe vehetik őket – mondta a nővérke, amivel hatalmas boldogságot okozott.

Ahogy óvatosan kézbe vettem és finoman magamhoz szorítottam Andrist majd Gergőt, akik szemöldöküket húzogatva próbáltak kilesni rám bejáratós szemhéjuk alól, úgy éreztem, kárpótolva vagyok az elmúlt napokért. Végre éreztem, hogy ők az én pici gyerekeim. Magamba szívtam az illatukat, pelyhes kis arcukra titokban egy puszit is imitáltam, lélegzetvisszafojtva, nehogy valami bacit rájuk fűjjak. Úgy éreztem, ők is szeretnek, és megértik a helyzetet. Nem haragszanak, békésen tűrik a vizsgálatokat, kezeléseket, csöveket.

Az első héten mindennap leutaztunk Pécsre, aztán odaköltöztem egy barátunkhoz, hogy annyit lehessek a piciknél, amennyit csak lehet. És sokat lehetett, ugyanis rendszerint én voltam az egyetlen anyuka, aki bent voltam, pedig telt házzal üzemelt az osztály.

Szívszorító volt látni a valóságértlenül pici, bedobozolt manókat, akik apró végtagjaikat remegtetve némán sírtak (a lélegeztető tubusok miatt ugyanis nem képződik hang), és nap mint nap, percről percre, egyedül, anya nélkül küzdöttek az életben maradásért.

Nekem minden gondolatom a picik körül forgott. Nyitáskor az ajtóban vártam, mikor mehetnek be hozzájuk, és maradtam, amíg finoman ki nem rúgtak.

Az Anyaszállásra, a fura szabályzat szerint, csak akkor költözhettem, ha a babák kikerülnek az inkubátorból.

Következő héten egyik nap hatalmas meglepetés ért: Ahogy beléptem, láttam, hogy Andrisnak nincs lélegeztető tubusa! Aztán Gergő inkubátorára néztem, és felsikoltottam – neki sincs! LÉLEGZIK!

Két héttel a születése után, végre, végre, végre levegőt vett! Egyedül, a saját kis tüdejével.

Eddig fogalmam nem volt róla, milyen érzés az, amikor leesik a kő az ember szívéből. Mintha mázsás teherrel szabadultam volna meg – amit eddig észre sem vettem. Egy pillanat alatt leomlott rólam a hetek óta rám rakódott feszültség, és a hatalmas boldogság okozta hirtelen megkönnyebbüléstől akaratom ellenére kitört belőlem a zokogás, most először a legelső ijedtség óta. De úgy, hogy rázkódott a vállam, a karom, de még a fejem is. Alig tudtam kifűjni az orrom.

A doktor úr is megérkezett, vállamra tette a kezét, és büszkeségtől dagadva, ragyogó szemmel kérdezte:

– Na? Na? Mit szól?

Mit szólhattam volna? Életem legboldogabb napja volt! Hát mégiscsak *akarnak* élni!

Nemsokára át is kerültek az inkubátorból a kiságyba, egy másik szobába, a „hizlaldába”. Itt már lehetett őket simogatni, pelenkázni, sőt ölbe venni. Mellkasomra fektetve öleltem őket, dúdolgattam, próbáltam egyenletesen lélegezni, és halkán duruzsolva beszélni, hogy úgy érezzék kicsit, mintha még bent lennének.

Még mindig legalább négy hetet bent kellett volna tölteniük az anyaméhben. Hihetetlen. Így néznének ki a hasamban is. Most már kész kis emberkék voltak, és bár a kezük-lábuk vézna, az arcuk már kerekedett. Reméltem, hogy megszépülnek majd..., mert azt még elfogultan, szerelmesrőzsaszín szemüvegen át is láttam, hogy egyelőre nem nyernék meg a babaszépségversenyt.

A legnagyobb kihívást számukra viszont most még a rendes, megfelelő, folyamatos légzés jelentette. És ez nem egyszerű feladat, éretlen tüdővel!

Néha teljesen rám hozták a frászt. Gyakoriak voltak a „leszürkülések”. Ettől először teljesen bepánikoltam. Ecc-pecc kimehetsz, Gergőt fogtam legelőször a kezembe, a széketem közel húztam Andrishoz, hogy a másik kezemmel közben őt is tudjam simogatni.

Egyszerre csak a gépek monoton pittyegésébe hangos, éles sípolás keveredett. Miközben forgattam a fejem, mit kell nézni, az egyik nővér berohant, egyenesen hozzám. Kikapta a kezemből a békésen bóbiskoló babát, és elkezdte a sarkát morzsolni, majd, amikor nem volt reakció, csak – most már én is láttam – egyre szürkült-lilult a gyerek orra, homloka, egész arca, jól megpaskolta a kis fenekét, sőt belecsípett az arcába, felkarjába. Erre Gergő végre észhez tért, kettőt nyikkant, majd, mintha feltöltenék festékekkel, fokozatosan visszanyerte eredeti, rőzsásbarna színét. És békésen szuszogott tovább.

– Leesett a szatkója! – mondta nyugodtan a nővérke.

– Mije? – néztem értetlenül, fel sem fogva, mi folyik.

– Az oxigénszaturációja. A gyereket nézze máskor, mielőtt meghal az ölben.

Hirtelen felfogtam, mi történt. Elsírtam magam.

A gyerek nem vett levegőt, és én nem vettem észre. Miközben az ölemben tartottam.

A következő pár napban ez volt a műsor.

Naponta húszszor leizzadtam. Amúgy is negyven fok volt. A babákat hűsölni tették be a 36-37 fokos inkubátorba. Legszívesebben én is egy szál semmire vetkőztem volna a köpeny alatt, aminek hosszú ujjá alatt úgy éreztem, megfullad a testem.

A nővérek rendületlen türelemmel segítettek:

– Ne a gépet nézze, hanem a gyereket. Otthon se lesz gép! – a gondolatba is belesápadtam.

– Bízzon magában, nézze a gyereket. Ha őt figyeli, nem a gépet, azonnal látni fogja, mikor kezdi.

Na, volt alkalmam gyakorolni. Az egyik türelmes nővérke felügyelt.

– Nem néz hátra! NEM néz hátra! – nevetgél, miközben én halálra váltan próbáltam rajtakapni az ölemben levő gyereket a „lustálkodáson”, akinek az élete pár hét múlva egyedül rám lesz bízva. Orvosok, nővérek, gépek nélkül. Félelmetes érzés volt, de egyre jobban belejöttem. Tudatosan edzettem, nem csaltam. Hamarosan azonnal felismertem, ha szürkülés jött, sőt szinte előre lehetett látni, valahogy megváltozott a légzésük ritmusa, mélysége, és elernyedtek.

Nem tudom, pontosan mit láttam, de azonnal felismertem, ha elkezdődött a folyamat. Mindenesetre a légzésfigyelő szerkentyűt (két dupla Apnoe párnát) azonnal megrendeltünk, hogy mire hazaérünk, be merjem fektetni a babákat a kiságyba. A babakocsiban persze nem lehet használni... De ezeket a gondolatokat próbáltam elhessegetni, és nem aggódni előre azon, mi lesz otthon. Hiszen addig még – sajnos – rengeteg idő van...

Aztán ez a nap is eljött.

A picik elérték a bűvös két kilót, egészségesek voltak, tüdejük, szemük, idegrendszerük szépen fejlődött. Legnagyobb örömömre az ötödik héten megpróbálhattam szoptatni – Andris és Gergő egyből úgy szopiztak, mintha születésük óta gyakorolták volna. Szálltam a boldogságtól.

Hat hetet töltöttünk Pécsen, én hétvégén jártam csak haza a nagyokhoz, akik Norbival (és a mamikkal) példaértékűen helytálltak.

Aztán érkezett a pillanat, amikor lehúzták a babák lábujjáról a rácsíptetett légzésfigyelő szenzort. Az én gyomromat pedig abban a pillanatban mintha valaki összezecsavarta volna. Hú... Ez félelmetes. Mint a *Mátrix*-ban, amikor lecsatlakoztatják a kiszabadított embereket arról az izéről. Mi lesz, ha elalszanak az autóban, és én nem veszem észre, hogy nem vesznek levegőt? Mi lesz, ha hazáig ordítanak? És mi lesz majd otthon...?

Norbi nem aggódott. Megfogta az egyik hordozót, és lendületesen vitte a kocsihoz. Én határozatlanul botorogtam utána a másikkal. Mint a harminc évet leült rab, aki hirtelen nem tud, vagy nem mer mit kezdeni a rá szakadt szabadsággal. Betojtam, na...

Pedig minden idilli volt. A picik látszólag egykedvűen szemlélődtek, táguló orrcimpákkal és aranyos grimaszokkal reagáltak az őket meg-meglegyintő szellőre. Én hátra középre, a két babaülés közé préseltem be magam (elképzeltem, hány hónapig fogok ezen a helyen nyomorogni, ahányszor kocsi ülünk). Kezemben a cumisüveg, és tekintgettem egyszer az egyik, egyszer a másik arcára. Még bírják a szabad levegőt, még szép rózsaszín az arcuk.

Aztán indulás után három perccel mindketten szépen elaludtak.

Ahogy faltuk a kilométereket, és ők békésen, egyenletesen szuszogtak, én is egyre jobban ellazultam. Néztem az ismerős tájat, ahogy elsuhan, mint ez az elején végtelennek tűnő, kétségbeesésekkel, reményekkel, küzdelmekkel teli hat hét.

Hát ennek is vége lett.

Szigetvár után egyre izgatottabb lettem. Alig vártam, hogy beérjünk a lakásba, ahol a nagyok és a mami várnak minket. Vajon mit szólnak a kistesókhoz? És a kistesók mit szólnak hozzájuk?

Boldog várakozással és hatalmas büszkeséggel vittük be a két picit a házba. A nagyok már az ajtóban közrefogtak, alig tudtuk elvinni a hordozókat a kemencepadkáig.

Oda aztán letettük, hogy körbecsodálhassák őket. Együtt látni az öt gyereket, az öt testvért... Na, megint elpityeredtem. Ki tudja hányadszor, amióta újra anya lettem. Sosem fogom elfelejteni, hogyan pislogott a két pici, ahogy a három másik becézgette, simogatta őket.

Miután kiörvendeztük magunkat, és Palkó és Marci már eltűntek a gyerekszobában, Norbi a dolgozóban, Mami pedig a konyhában, Misi odabújt hozzám:

– Anya, meddig maradnak itt a babák?

Édesem...

– Örökre. Már nem mennek el.

– Tééényleg? – kerekedett el a szeme – Nem kell visszavinni őket?

– Nem, dehogy! Fent alszanak majd a babaszobában.

– És akkor te sem mész el többet?

– Nem, nem megyek el. Itt maradunk. Itt fognak lakni, velünk. Itt fogunk lakni mind a heten. Az egész család.

– Palkó! Marci! – ordította Misi, hogy a picik összerezzenek ijedtükben – itt maradnak!

Mind a hárman itt maradnak!

És rohant fel játszani az emeletre a két másik után.

Én pedig ittam egy pohár vizet, ecc-pecc kimehetsz, kiszámoltam, ki kezdje a szopizást. És mérleg nélkül, kényelmes fotelban, a várakozó (és már nyekeregni kezdő) másik baba hordozóját magam előtt a lábammal ringatva, a fenti párnacsata ostromzajában nekiálltam szoptatni.

Írta: Patak Gyöngyvér